

ESPEDRÍS LLARC

REVISTA MUNICIPAL D'INFORMACIÓ I CULTURA DE BEGUR-ESCLANYÀ

N. 77 SETEMBRE 06

III Fira d'Indians, l'èxit de tot un poble

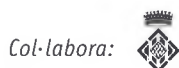
Revista Municipal d'Informació i Cultura de Begur-Esclanyà

N. 77 setembre 2006

Ajuntament de Begur

Redacció:
Àrea de Cultura
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon 972 62 43 05
e-mail: espedris@begur.org

Diputació de Girona

Disseny Gràfic: AUCA
Disseny i Comunicació

Impressió: Gràfiques Palahí

Dipòsit legal: Gi - 802 - 1987

Foto coberta: Carreras

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen a *Es Pedris Llarg* no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'*Es Pedris Llarg* són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre la seva opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això comporti cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

A fi de complir amb l'art. 25.1.m, de la Llei BRL, les vostres dades han estat extretes de l'arxiu de l'Ajuntament de Begur. Per deixar de rebre informació, només cal que ho digueu a la secció de Registre d'entrada i informació de l'Ajuntament o envieu un e-mail a la nostra bústia: espedris@begur.org

La Fira d'Indians

El primer cap de setmana de setembre es va celebrar la tercera Fira d'Indians amb un gran èxit de participació per part dels vilatans, alhora que el poble rebia una allau de visitants. A hores d'ara podem dir sens cap mena de dubte que és el cap de setmana de l'any que més gent visita el municipi. Aquesta tercera edició ha deixat clar que és una fira plenament consolidada i a la qual personalment li veig un gran futur, igual que al Fòrum de Municipis que es fa coincidir amb la fira.

Crec que un cop ha passat aquesta tercera edició és un bon moment per recordar com es va decidir portar a terme aquesta iniciativa. A finals de l'any 1997 l'arxiu municipal va plantejar commemorar el centenari de la pèrdua de Cuba amb una publicació que recordés l'aventura de molts begurencs que al llarg del segle XIX varen anar a intentar fer fortuna a aquella illa. Aquell llibre titulat *L'illa dels somnis* fou presentat a finals del 1999 a Begur, Girona i finalment a Barcelona, a la seu de l'Ateneu Barcelonès amb una gran expectació. El llibre va tenir molt bona acceptació. Va ésser en aquell moment que vàrem veure clarament que aquest era un tema que interessava molt, tant als begurencs com a aquelles famílies que tenien algun parentesc amb aquests vilatans que van creuar l'Atlàntic. Ja en aquells moments es va plantejar portar a terme alguna activitat amb aquesta temàtica, però en cap cas una fira.

No va ésser fins a l'inici d'aquesta darrera legislatura que, amb els nous regidors de cultura i turisme, en Joan Loureiro i la Clara Dato, juntament amb l'arxiver Lluís Costa, es va plantejar seriosament tirar endavant aquesta ambiciosa iniciativa, que com ha quedat demostrat ha estat molt ben rebuda. Després que inicialment, per un problema de falta de temps, es va desestimar portar-la a terme abans de l'estiu, finalment vàrem decidir que se celebrés la primera setmana de setembre. Crec que

hem encertat la data. Per tot això els vull felicitar a tots tres. No és fàcil trobar noves iniciatives. Begur s'ha fet seva aquesta festa, s'hi ha identificat, fet que ens garanteix el seu futur.

Finalment vull agrair l'ajut de les diferents institucions i entitats que donen suport, tant a nivell econòmic com organitzatiu, a la fira, així com tots el col·laboradors, tècnics i personal municipal i voluntaris que l'ajuden a desenvolupar. Sincerament, penso que aquesta fira està molt ben encaminada.

Carles Arnau i Ferrer
Alcalde

Foto: Carreras

Extracte d'acords

Junta de Govern 30-05-06

• Essent necessària la instal·lació de climatitzadors als ambulatoris municipals de Begur i Esclanyà, es contracta l'empresa Aiterm 2002, SL per a la seva instal·lació d'acord amb els pressupostos presentats, que puguen a la quantitat de 16.298 euros.

Ple 30-05-06

• S'aprova per unanimitat adjudicar la subhasta pública per a l'ampliació del cementiri municipal de Begur a l'empresa Construcciones Oliva y Massó, SL pel preu de 79.976 euros.

• S'acorda per unanimitat subscriure el conveni entre l'Ajuntament i les empreses Rubau Tarrés, SA i Energia, Serveis i Noves Tecnologies, SA per a la instal·lació de la xarxa de distribució de gas al Residencial Begur-Conca Sud que preveu una aportació econòmica de 152.490 euros.

Junta de Govern 13-06-06

• Es formalitza el contracte de treball amb el Sr. Diego Díez Sierra com a encarregat de la deixalleria municipal a proposta del Tribunal Qualificador del procés selectiu portat a terme.

Ple 27-06-06

• S'aprova per unanimitat el Compte General-Exercici 2005. En destaca principalment el superàvit-romanent en Tresoreria, que puja a 1.526.531 euros

Junta de Govern 4-07-06

• Es contracta l'empresa Construccions Fusté, SA per a la construcció d'un aparcament al carrer Dalmaí Bernat per un import de 23.821 euros.

Junta de Govern 18-07-06

• S'adjudica el concurs públic per a la gestió del local per al jovent del part de l'Arbreda a la Sra. Maria de la Pau Martín Rey (única licitadora).

Ple 25-07-06

• A proposta de la Mesa de contractació corresponent a la licitació mitjançant subhasta pública de les obres de pavimentació del carrer de la Font Gran, nucli d'Esclanyà, 2a fase, s'adjudica per unanimitat l'execució de les esmentades obres a l'empresa Promotora Giro-Cat, SL per l'import de 113.459 euros.

Junta de Govern 8-08-06

• A conseqüència de la comunicació de l'Ajuntament per part del concessionari del Bar Polivalent d'Esclanyà en el sentit de demanar la finalització de la seva gestió i explotació a data de 31 d'agost d'enguany, s'accepta la renúncia esmentada i es convoca concurs públic per a una nova adjudicació.

Junta de Govern 5-09-06

• Es contracta l'empresa S.F.G. Obres i Desmunts, SL per realitzar els treballs d'enderrocament de l'antic escorxador municipal (9.744 euros).

Joan Català Pagès

Portaveu de l'Equip de Govern

DEIXALLERIA MUNICIPAL

OBERTA DE DILLUNS A DISSABTE
Consultar Horaris

SERVEI DE RECAPTACIÓ

Carrer Ventura Sabater, 4 17255 BEGUR
Telèfon 972 62 40 30 Fax 972 62 43 42

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**
Governació / Obres i Serveis / Turisme
Matins: De dilluns a divendres de 9 a 2

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**
Urbanisme / Medi Ambient / Consell Municipal d'Esclanyà
Matins: De dilluns a divendres de 10 a 2
Tarda: Dimecres, de 6 a 8 (Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**
Seguretat ciutadana / Esports / Gent Gran
Tarda: Dimarts de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Rosa Pérez**
Ensenyament / Serveis Socials / Comerç / Sanitat
Tarda: Dimarts de 6 a 8

Regidoria d'Hisenda / Cultura / Noves tecnologies / Ràdio i Cinema:
Joan Loureiro
Tarda: Dimarts de 6 a 8 (Escoles Velles)

Regidoria de Platges i Serveis de neteja: **Joan Garcia**
Matins: Dilluns i dijous de 12 a 1

Regidoria d'Activitats Casino / Activitats Esclanyà **Maria Dolors Torrent**
Tarda: Dimarts de 7 a 8 (Begur)
Tarda: Dijous de 4 a 6 (Esclanyà)

Regidoria de Joventut / Festes **Sergio R. Leyes**
Tarda: Dimarts de 6 a 8

Grup Municipal Socialista
Tarda: Dimarts de 6 a 8
Mati: dimarts de 10 a 12 (horari estiu)

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

SEGURETAT

POLICIA LOCAL
972 62 42 00 - 972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL
012 (Àmbit tot Catalunya)

Registre Civil

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-04-2006 i el 30-06-2006

Data	Nounat/ada	Fill/a de:	
08-04-2006	Adrián Viruez Montero	Pedro Miguel Viruez Beltrán	Melvy Montero Menacho
06-05-2006	Nil López Deulofeu	Antonio López Roberto	Cristina Deulofeu Berdún
21-05-2006	Ariadna Lago Aguilera	Francisco Lago Blanco	M ^a Isabel Aguilera Pérez
23-05-2006	Maya Sierra Rodríguez	Alejandro Sierra Sánchez	Mónica Rodríguez Pérez
14-06-2006	Lucas Herrero Santos	Fernando Herrero Fayos	Margarida Santos Romero

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-04-2006 i el 30-06-2006

Nom	Data	Municipi de l'òbit
Torcuato Pérez Romero	15-04-2006	BEGUR
José Llach Serrabella	16-04-2006	BEGUR

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-04-2006 i el 30-06-2006

Consorts	Consorts	Data
Sergio Cocera Castillo	Gema Fernández Gutiérrez	30-04-2006
Joaquín Cotillas Soler	Susanna García Segura	12-05-2006
Andreu Cruz Moya	Verònica Rodríguez Àvila	13-05-2006
Karim El Hamel	Lucy Elizabeth Chatburn	20-05-2006
Pere Carreras Oliver	Bibiana Leyes Segura	20-05-2006
Roberto Linares Puntí	Ángeles Dumont Girona	27-05-2006
Alan Kellett	Elaine Martín	26-05-2006
Eduardo Pérez Casadevall	Antonia del Río Martínez	27-05-2006
Jordi Caballería Badía	Laura Folguera Otero	03-06-2006
Alexandre Guindos Jover	Marianne Gjerstad	10-06-2006
David R. Sánchez Vallecillos	Eva Lapasset López	10-06-2006
José Antonio Guerra Díaz	Susana Bulto Romay	10-06-2006
Eric Ben Mandel	Mónica Navarro Morales	17-06-2006
Jesús Jiménez Hermoso	María P. Rodríguez Augusto	17-06-2006

Viatge a Cuba

L'Ajuntament de Begur i l'agència ONLINE TOURS proposen que us submergiu en la màgia i el ritme de l'illa caribenya. Una oportunitat única per visitar els llocs més emblemàtics de Cuba i reviuire les aventures dels nostres avantpassats indians. No us ho podeu perdre!

Informació viatge:

Vol Barcelona - Madrid - L'Havana - Madrid - Barcelona.
Pensió completa dies 2, 3 i 6, i règim de tot inclòs dies 4 i 5.
Preu: 1.170 Euros. Hab. Doble. 1.260 Euros. Hab. Individual.

Per a més informació, truqueu al 972 624520, Oficina de Turisme, Onze de Setembre, 8 17255 Begur

L'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Begur, organitza un viatge a Cuba de l'11 al 18 de novembre.

VISITA A L'HAVANA, PINAR DEL RIO, TRINIDAD I VARADERO.

ACTIVITATS A ESCLANYÀ

1

2

1 *Exposició de labors i Patchwork*

2 *Concert de la Festa Major*

3

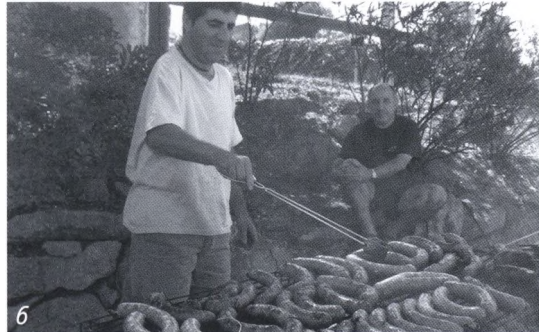
4

3 *Activitats infantils*

4 *Festa de l'escuma*

5

6

5 *Àpat popular amb motiu de la diada*

6 *Botifarrada de l'Onze de Setembre*

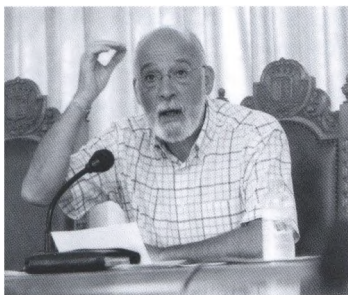
7

8

7 *Ball popular*

8 *La colla Port d'Esclanyà amb la comparsa "Cafè Express", tercer lloc en les Carrosses de les Festes de Primavera de Palafrugell*

El conferenciant, Salomó Marquès
Foto: Dito Carreras

Conferència de Salomó Marquès

Com cada onze de setembre Begur va celebrar la Diada Nacional de Catalunya amb diversos actes culturals i lúdics.

La jornada es va iniciar a les 12 del migdia, a la sala de plens, amb la conferència que va pronunciar Salomó Marquès, catedràtic d'Història de l'Educació de la Universitat de Girona, i que portava per títol "República, revolució i educació". Tot seguit, us oferim un extracte de la conferència.

A Catalunya a l'hora de parlar d'educació durant la República (1931-1939) cal tenir present que, des del punt de vista polític, hem de parlar de la república en pau (abril 1931- juliol 1936) i de la república en guerra (juliol 1939 - febrer 1939). I durant els anys de pau hem de distingir el bienni progressista, el bienni negre i els mesos del front d'esquerres. No es farà la mateixa política educativa durant els primers anys durant el govern de progrés que, després, quan manin les forces republicanes conservadores que frenaran força de les decisions preses durant els primers anys. També ben diferent serà, a Catalunya, l'acció de govern en el camp de l'educació i l'escola que es farà en temps de pau que la que es farà una vegada esclatada la revolució, el juliol de 1936.

Per altra part cal tenir present que a casa nostra hi haurà dos governs, el central i el de la Generalitat, que incidiran i legislaran en temes educatius i escolars. L'aprovació de l'Estatut de Catalunya permetrà al govern català d'actuar en el camp de l'escola i de l'ensenyament però d'una manera limitada. La Generalitat que volia les competències exclusives en el camp de l'ensenyament, a l'hora de la veritat, com ha passat altres vegades, s'haurà de conformar amb menys competències.

Els governants republicans espanyols, sobretot els del bienni progressista, i els governants catalans estan convençuts de la importància de l'educació per transformar el país, fer-lo més modern, més democràtic... Durant aquests primers anys podem parlar de la "República dels professors" per la importància i responsabilitat que es dona als mestres; seran el col·lectiu encarregat de difondre els ideals republicans.

Per canviar l'escola i l'educació el govern central legislarà ben aviat. Els nous ideals republicans eren l'escola única, gratuïta, laica, obligatòria, coeducativa, activa, catalana, etc.

Per la seva part el govern català crearà l'Escola Normal de la Generalitat destinada a la formació inicial dels mestres. El nou centre estava concebut sota el paradigma d'assaig pedagògic i això li permetia experimentar i innovar. Va triar els millors professors que hi havia al país i en va convidar de forasters. També crearà tres Institut-Escola a Barcelona i reprendrà les Escoles d'Estiu Sense complexes podem afirmar que Catalunya estava a l'avantguarda de la renovació pedagògica europea. A l'hora d'aplicar la nova política educativa republicana hi haurà dos temes especialment conflictius. El de la coeducació (fins aquell moment l'ensenyament es feia separatament: una escola per a nens i una per a nenes) que durant els anys republicans en pau només serà efectiva a les Escoles Normals i en alguna escola d'ensenyament elemental. Tanmateix, s'imposarà obligatòriament amb la revolució del 1936.

El tema més conflictiu serà el de l'establiment de l'escola laica en un estat laic. Les lleis republicanes comportaran primer la supressió dels jesuïtes i tota la seva extensa xarxa d'escoles. Després seguiren altres decisions com la que l'ensenyament de la religió es fes fora de l'escola i la supressió de les congregacions religioses que comportaran força tensions en l'àmbit polític general i local. De totes maneres la supressió de les escoles religioses dedicades a l'ensenyament trobarà una sortida legal amb la creació de les Mútues Escolars que, a l'hora de la veritat, voldrà dir que se cedeix la direcció d'aquestes escoles religioses als pares i que el professorat continuarà essent els frares i les monges. L'establiment de l'escola laica reforçarà l'ensenyament dels valors de la tolerància i de l'educació cívica com un dels eixos fonamental del model escolar republicà.

Des del punt de vista pedagògic cal destacar el bon clima educatiu que, en general, es vivia a Catalunya. A les escoles públiques s'estaven generalitzant les diferents metodologies del moviment de l'Escola Nova. El nen esdevenia el centre de l'escola i aprenia a base d'observació i

experimentació; l'ensenyament memorístic deixava pas a una escola vivencial; l'ensenyament no quedava reclòs entre les parets de l'escola sinó que les sortides al camp eren habituals; es procurava fomentar l'aprenentatge a partir dels interessos dels propis infants. El professorat de les Escoles Normals que havia rebut formació a la Escuela Superior del Magisterio, a Madrid, sota la influència de la Institución Libre de Enseñanza, va contribuir que molts dels futurs mestres sortissin engrescats i convençuts de la importància de l'educació per a la transformació de la societat i que apliquessin metodologies renovadores per ajudar a passar els infants de súbdits a ciutadans. També la presència d'escoles racionalistes, d'ateneus i d'algunes escoles privades burgeses contribuïren activament a la transformació de l'escola pels camins de la renovació. A Catalunya amb el fracàs dels sublevats, el juliol del 1936, i l'inici de la revolució es produirà un capgirament radical en el camp educatiu. Aquest anys de la república en guerra es viurà una experiència que des del punt de continguts i de metodologia podem qualificar d'única i revolucionària.

El mateix mes de juliol del 1936 les forces revolucionàries catalanes crearan el CENU (les sigles volen dir: Comitè -i posteriorment Consell- de l'Escola Nova Unificada) amb la finalitat de fer-se càrrec de l'organització de tots els centres escolars; organitzar el nou sistema d'ensenyament, és a dir, portar la revolució a l'escola, donant entrada a les diferents metodologies, experiències i sistemes que englobava l'Escola Nova; coordinar tots els serveis escolars existents; preparar el Pla General d'Ensenyament.

El Pla General d'Ensenyament, promulgat el setembre de 1936, tenia per finalitat organitzar el nou sistema d'ensenyament educatiu en tots els seus àmbits. Proposarà novetats en els continguts i en l'estructura escolar. Els principis bàsics del nou pla seran: el treball, la justícia, la llibertat, la solidaritat humana, que l'educació sigui per a tots i per a tots igual i trencar amb les barreres classistes, econòmiques i de gènere.

Aquest Pla tindrà tres criteris bàsics. Primer, l'educació comença amb el naixement i ha de continuar al llarg de tota la vida; per tant es dona molta importància a les escoles bressol que en

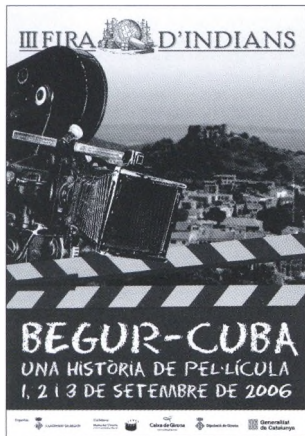
aquells moments eren gairebé inexistent. Es tracta d'una proposta molt innovadora en aquell moment. Segon, l'escola ha de ser model de convivència, sense distinció de procedència. Es posarà èmfasi en els que no van a la universitat i en la integració dels discapacitats físics i psíquics. També és una proposta innovadora. Tercer, els límits de les aspiracions formatives de cada persona els posa la intel·ligència i la voluntat.

A més, el CENU decretarà la coeducació obligatòria i l'ensenyament universal i gratuït. Es rebutjaran els grans grups escolars que massificaven l'ensenyament i es potenciarà l'escola rural.

Tota aquesta experiència renovadora i revolucionària acabarà molt malament. Es produirà un trencament radical que portarà molts mestres (més del 10% dels que hi havia a Catalunya) a l'exili i d'altres, més d'un 25%, que seran castigats sense marxar. Per una part es produirà l'exili del magisteri renovador. Per l'altra hi haurà la imposició de grat per força de la nova escola nacionalcatòlica. Heus aquí les paraules d'un altra mestre empordanès el moment de deixar la seva escola i saludar, el setembre del 1939, el nou mestre que hi arriba: W "Año de la Victoria. Unas palabras... Después de tres años justos de dominio rojo, la escuela puede empezar el curso al amparo del Generalísimo Franco, Caudillo de España, que con sus ejércitos gloriosos ha redimido palmo a palmo el terreno de nuestra patria. Salt, nombre de fuerte prestigio por los innumerables asesinatos cometidos por sus hombres, experimentará gracias al esfuerzo de los hombres de la nueva España, un cambio radical de vida. El nombre de Dios presidirá ya para siempre estas escuelas... Y tu, maestro que me sucedes, recuerda que España espera de tu abnegado sacerdocio la regeneración de estos niños, su educación esmerada y su acercamiento hacia el Todopoderoso, con su corazón rebosante de amor hacia El y al prójimo. Si cumples con tu deber, Dios te lo premie y si no, te lo demando. Carlos Martí Bofill. ¡Viva Cristo Rey! ¡Viva España!".

Conferència 11 de Setembre
Foto: Dito Carreras

La Fira, un èxit gràcies a l'esforç de molta gent

Cap esdeveniment de la magnitud de la Fira d'Indians de Begur no seria possible sense l'esforç i la col·laboració de molta gent que, de forma discreta i desinteressada, contribueix al seu èxit. Totalment allunyats del protagonisme i del lluïment personal, aquestes persones s'encarreguen de lligar tots els caps perquè la Fira estigui a punt. Durant els dies previs, ajuden a muntar i decorar carrers, a repartir publicitat o a donar un cop de mà en qualsevol cosa que faci falta.

Quan la Fira es posa en marxa, es gira una immensa feina: s'ha de controlar un munt de detalls i s'han d'improvisar solucions per a tot allò que pugui fallar. Ara cal portar cadires a un recinte o s'han de tragar caixes a un altre; ara se'n va la llum d'una parada o s'ha de resoldre un problema d'última hora. Gràcies a la coordinació de molta gent es pot tirar tot endavant i esmenar qualsevol error que s'hagi pogut cometre.

Per tota la pressió i el grau d'exigència que demana una celebració com aquesta, volem reconèixer públicament l'ajuda de tota aquesta gent que mai surt a la foto ni els seus noms apareixen enlloc. Ara, volem que veieu qui són i com es diuen. És la manera de donar-los les gràcies i animar-los a seguir col·laborant amb nosaltres.

Voluntaris: Pau Barrós, Marina Caner, Clara Congost, Lluís Contreras, Marc Cuadrado, Joan Fullola, Berta Garcia, Lucas Garcia, Hemi Gurillo, Laia Julià, Chaima Merroum, Rosa Neras, Josep Pereira, Julen Ramírez, Ana Rodríguez, Eduard Royán, Albert Villegas, Rosa Tarrés i Josep Arnau.

Personal Ajuntament: Angelina Agudo, Marta Arnau, Isabel Bohé, Maria Espinàs, Miquel Martín, Raquel Mayorgas, Ernest Sais, Maite Selva, Elisabet Tejero, Rosa Vilà, Brigada Municipal, Comissió de Festes, Policia Local, Ràdio Begur.

I tots aquells que, en un moment puntual, ens heu donat un cop de mà.

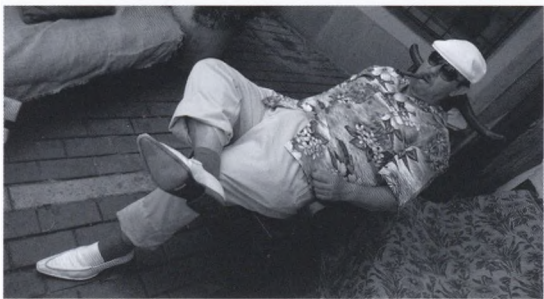

III FIRA D'INDIANS

La Fira, una festa dels Begurencs

Més enllà del gran volum de visitants, del ressò mediàtic o dels artistes de primer ordre que actuen a la Fira d'Indians, el seu secret resideix en el fet que els begurencs s'hi han implicat fins al punt de fer-se-la seva. La Fira és una celebració de tots, una ocasió per sortir al carrer i transformar el nostre poble en una festa indiana.

Amb aquestes fotos de Dito Carreras i Maties Carreras, volem mostrar el grau de compromís que els begurencs tenen amb la Fira i acabar d'animar aquells que encara no s'han immers del tot en la seva màgia. Que aquestes imatges siguin també un petit homenatge a l'esforç de tants vilatans.

III FIRA D'INDIANS

La Fira, coberta per Ràdio Begur

L'equip de Ràdio Begur, format per Pere Molina, Isa Torres, Marc Clapès i Pau Barrós, va fer un exhaustiu seguiment de la III Fira d'Indians. Quinze dies abans del començament dels actes, la ràdio municipal va establir connexions en directe amb Ràdio 4 per al programa 4 Bandes, dirigit i presentat per Argerich, que va entrevistar diferents persones relacionades amb la Fira.

El dia 29 d'agost, el programa 4 Bandes es va emetre en directe des de la plaça de la Vila de Begur i va comptar amb la participació del filòsof Josep-Maria Terricabras. També es van establir connexions amb Com Ràdio.

El divendres dia 1 de setembre, coincidint amb l'inici dels esdeveniments, es va entrevistar l'artista cubà Àngel Labarrera, conegut popularment com Angelito el cubano, que va aportar diferents espectacles a la Fira.

Durant el dissabte i el diumenge, Ràdio Begur va fer entrevistes a peu de carrer, tot demanant les impressions i recollint els suggeriments de begurencs i visitants. També es van entrevistar organitzadors i col·laboradors de la Fira, per demanar-los com s'estaven desenvolupant els actes i quina era la seva valoració. Finalment, la ràdio va fer connexions en directe de diversos actes de la Fira, com ara les xerrades amb el col·leccionista de cinema, Tomàs Malloll, i el pescador de Sa Riera, Xico Florian, així com l'exhibició de Capoeira.

Es presentà a Begur el llibre *El Nacionalisme Cubà i Catalunya*

En el marc del II Fòrum de Municipis Indians es presentà el llibre *El nacionalisme cubà i Catalunya*, obra de l'arxiver municipal Lluís Costa editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. El llibre analitza l'evolució, al llarg del segle XIX, del nacionalisme cubà i intenta establir les influències que projectà a Catalunya sobre el moviment catalanista.

Cal recordar que diversos intel·lectuals i polítics cubans en alguna etapa de la seva vida havien fet estada a la Península, ja fos per cloure la seva carrera acadèmica o per raons estrictament polítiques, ja que una pena habitual imposada pel govern colonial als insurrectes era la deportació a la metròpoli. Era més que previsible, doncs, imaginar que el contacte entre aquests cubans i Catalunya podia estimular línies de pensament que tinguessin el nacionalisme com a base de fons. D'altra banda, la correspondència entre l'emigrant català i la seva família, els viatges d'anada i tornada o, sobretot, el retorn definitiu, establien un marc propici per a la creació de sòlids circuits de comunicació política, social i cultural, que es podien conjumar en les informacions de temàtica econòmica que, sens dubte, devien ser les que els preocupaven més.

Aquesta constatació de clars-obscur pel que fa a la circulació d'idees comença a rebre una notable il·luminació a partir del darrer terç del segle XIX. S'expliciten les propostes del catalanisme polític i la figura de Pi i Margall exerceix com a pont que facilita el trànsit ideològic entre ambdues bandes de l'Atlàntic. La recerca ha volgut, també, aplicar

una anàlisi paral·lela i centrada en l'actuació dels catalans establerts a Cuba en relació al seu grau de suport i permeabilitat a les propostes independentistes cubanes. L'objecte d'anàlisi ha estat la premsa editada a Cuba per aquests catalans, les conclusions no per relativament previsible poden deixar de sorprendre: els catalans prioritzaven els seus interessos econòmics sobre qualsevol altra cosa i, com podran comprovar en el present treball, la idea que apunta cap a la interrelació directa entre edició de premsa i la formulació del catalanisme a Cuba, és tan matisable que debilita els fonaments en què sustenta.

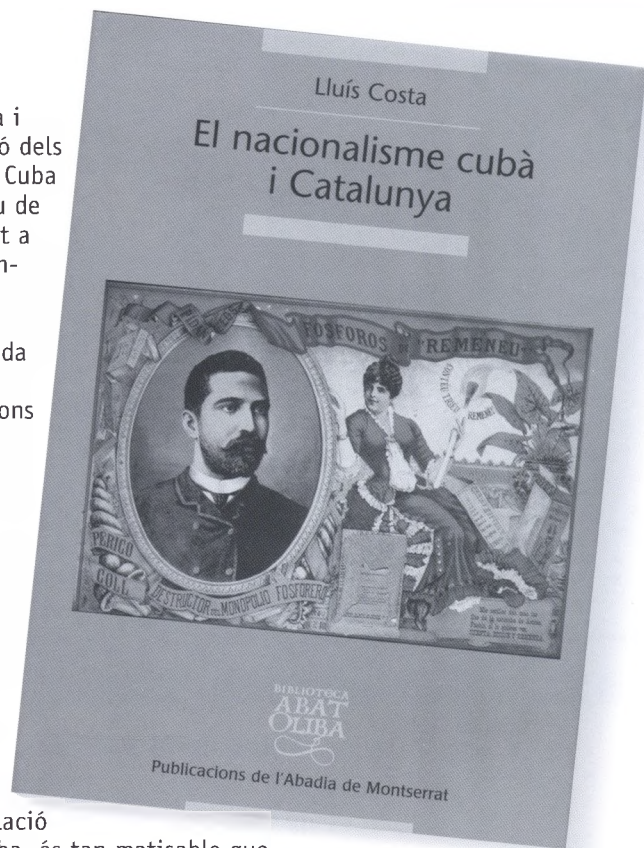
El llibre fou presentat pel filòsof Josep M. Terricabras al Casino Cultural de Begur.

Presentació del llibre a Girona i a Barcelona

El llibre *El nacionalisme cubà i Catalunya* de Lluís Costa, es presentarà a Girona el divendres dia 6 d'octubre, a les vuit del vespre, a la Fundació Valvi (Avinguda Jaume I, núm. 42, Girona). L'acte serà presentat per Josep M. Nadal, catedràtic de la Universitat de Girona, i a continuació s'oferirà una degustació de gastronomia cubana.

Aprofitem per avançar-vos que la presentació a Barcelona es farà el dia 6 de novembre al Museu d'Història de Catalunya. L'acte serà presentat pels catedràtics Enric Ucelay Da Cal i Jaume Sobrequés.

Ens complauria que ens acompanyéssiu en aquests actes.

Aplec de la Sardana

El passat 3 de juny es va celebrar el 8è Aplec de la Sardana de Begur al Parc de l'Arbreda. L'acte va comptar amb la participació de les cobles La Principal de la Bisbal, Ciutat de Girona i Bisbal Jove.

Els assistents van poder gaudir d'aquesta tradicional trobada i d'un sopar popular que es va servir tot seguit.

Fotos: Carreras

Presentacions a les Escoles Velles

El passat 30 de juny es va presentar el número 9 de la revista Gavarres, una publicació que recull aspectes històrics, culturals i socials dels habitants d'aquesta zona.

L'acte va comptar amb la participació de l'alcalde de Begur, Carles Arnau, l'arqueòleg Jordi Merino, l'arxiver de Begur i el director editorial de la revista, Àngel Madrià.

El 25 de juliol es va fer també un acte a la biblioteca Salvador Raurich per presentar el número 6 de la revista *Vèlit*, que ens apropa a personatges, racons i històries de l'Empordà.

L'escriptora, directora de la revista i directora de la Biblioteca Nacional, Rosa Regàs, va fer la presentació, en la qual també van prendre part Lluís Costa i el regidor de cultura, Joan Loureiro.

Rosa Regàs durant la presentació de la revista Vèlit a la Biblioteca Municipal de Begur

Foto: Maties Carreras

El Fòrum de Municipis Indians és un espai on es posen en comú línies de recerca, projectes i polítiques culturals que tenen com a objecte d'atenció les relacions històriques entre Catalunya i Cuba.

En el marc de la III Fira d'Indians, l'Ajuntament de Begur, juntament amb la Fundació Catalana Begur-Cuba i la Direcció General del Patrimoni Cultural (Subdirecció General d'Arxius) han organitzat el II Fòrum de Municipis Indians. Un espai on pobles catalans amb una notable tradició històrica de vinculació amb Cuba, fan difusió, durant els dies de la Fira, dels seus lligams amb les terres antillanes. El record de Cuba es plasma en els estands d'aquests municipis indians. Passat i present convergeixen en una sola realitat: Cuba i Catalunya.

L'objecte d'anàlisi del II Fòrum fou el patrimoni documental generat a partir de la relació històrica entre Catalunya i Cuba. El coneixement de les fonts és la millor garantia per continuar avançant en la recerca i interpretació històrica de les societats catalana i cubana. Es debateran experiències sobre fons documentals utilitzats per a la recerca de les vinculacions entre Catalunya i Cuba. Des de fons notariaus, a municipals, passant per fons personals i patrimonials. Tots plegats, confegeixen els instruments imprescindibles per al coneixement sobre la realitat catalano-cubana.

La trobada d'especialistes i estudiosos, de procedències diverses, en el Fòrum de Municipis Indians de Begur, va servir, així mateix, per reflexionar-hi i intercanviar idees i compartir línies de recerca. Es posà especialment l'accent en la necessitat que les administracions públiques accedissin als fons privats dels indians per així disposar de més elements de recerca, tot i que s'exposaren alguns casos de descendents d'indians que han dipositat els fons dels seus avantpassats a arxius públics.

L'estructura del Fòrum se sustentà en la presentació de comunicacions el dia 2 de setembre. Durant els dies 1, 2 i 3 hi hagué de manera permanent un espai –l'Espai Fòrum–, en el qual els diferents municipis catalans mostraren i difoneren tota aquella informació que tenia a veure amb la cultura i la història indiana de la seva vila. El municipis participants en l'Espai Fòrum foren Begur, Palafrugell, Lloret de Mar, Blanes, Canet de Mar, Sitges i Torredembarra.

Les comunicacions presentades i llegides pels seus autors –posteriorment s'obrí un col·loqui– foren les

següents:

Núria Canyelles Vilar

–El penediment d'un indiano:
Antoni Roig i Copons de Torredembarra

Lluís Costa Fernàndez

–Família i veïnatge: una crònica sentimental i econòmica. El fons de l'indià Vicenç Ferrer Bataller de Begur

Manuel Cusachs Corredor

–El militar Àngel de San Pedro dibuixà la Guerra de Cuba (1895-1898)

Joaquim Daban i Massana

–Les múltiples possibilitats d'estudi que ofereixen els fons privats

Josep Fernàndez Trabal

–El projecte d'informatització i digitalització de l'Arxiu de la Societat de Beneficència de Naturals de Catalunya a l'illa de Cuba (L'Havana)

David Jou Andreu

–Fons documentals utilitzats per a la recerca Catalunya-Cuba

Teresa Pérez Daniel i Jordi Turró

–L'havanera en els fons documentals

Martín Rodrigo Alharilla

–Els arxius patrimonials o com fer història de Cuba des de Catalunya

Josep Rovira Fors

–L'aventura americana del canetenc Josep Baró Blanxart

Raimon Soler Becerro

–Reconstruint el passat "americano". El cas de Vilanova i la Geltrú al segle XIX

Josep Torres Lobato

–Notes sobre els fons documentals per a l'estudi de l'emigració blanenca a les Índies

És previst que la Fundació Catalana Begur-Cuba, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Begur, editi en un futur pròxim les actes del Fòrum, amb la qual cosa es podrà accedir sense cap mena de dificultat a les aportacions i als continguts presentats. Des d'aquests mateixos moments, ja s'està treballant el disseny del pròxim Fòrum per celebrar, si no hi ha res de nou, l'any que ve.

Ponents del II Fòrum de Municipis Indians de Begur

Foto: Dito Carreras

Angel Labarrera (Angelito el cubano)
Foto: Dito Carreras

Angel Labarrera, conegut popularment com Angelito el cubano, és un artista nascut a l'Havana. Els seus espectacles i la seva simpatia han amenitzat i donat color a la III Fira d'Indians.

Quins són els teus records de Cuba?

Els meus records de Cuba són tots bons. Jo vaig sortir de Cuba perquè ja havia topat amb els meus límits i no volia entrar en contradiccions internes ni amb les regles del joc que hi ha establertes allà. Jo no estava disposat a violar aquestes normes, primer per la meua seguretat i segon per la seguretat de la meua família.

Jo provinc d'una família molt humil, vivíem set persones en una petita habitació, però tots teníem un títol universitari. El cubà és un persona que manté l'orgull en qualsevol circumstància, per difícil que sigui, i sempre conserva l'alegria i les ganes de viure que formen part de la nostra cultura.

Quan arribes a Catalunya i com van ser els teus inicis?

Arribo a Catalunya fa vint anys. Després de tot un períple acabo muntant el local Sabor Cubano. Però abans havia arribat sense res, sense conèixer ningú i enfrontant-me a molts problemes i necessitats, havent de dormir al carrer i passar fred i gana. Ara, un cop passat el temps i vist amb perspectiva, crec que venir a Catalunya va ser una de les decisions més importants de la meua vida i una de les coses que, gràcies al meu esforç, més m'ha aportat: una estabilitat, una família i molts amics.

Com neix aquest emblemàtic local que va ser Sabor Cubano?

Doncs en part per l'actitud i la receptivitat de la gent d'un barri de Barcelona tan especial com Gràcia, que em va acollir i van permetre que poc a poc se m'anessin obrint portes. Sabor Cubano surt una mica abans de les Olimpíades de Barcelona, però abans jo ja m'havia guanyat la gent i m'havia integrat al barri, això va fer que les coses fossin més fàcils. Aviat es va establir un vincle entre els catalans que començaven a conèixer i a interessar-se per la cultura cubana, i els cubans que arribaven a Catalunya.

Sabor Cubano es va convertir en un bar d'amics, de cubans que venien a buscar ajuda i suport i de catalans interessats per la música i la cultura de Cuba. Era un punt que servia als cubans per entendre i assimilar la forma de vida de Catalunya i també per obrir-se camí en aquest nou país on vivien. També era un local que em servia per promocionar alguns dels valors de la cultura popular cubana.

Com explicaries aquesta intensa relació, aquesta estima entre dos països i dues cultures tan diferents com són la cubana i la catalana?

Seria llarg d'explicar però t'ho puc resumir dient que el poeta nacional cubà es José Martí, de cognom català; i el músic més important de Cuba és, Juan Formell, també de cognom català. Això ja ho diu tot, dels llaços que uneixen els dos països.

Després d'aquests vint anys a Catalunya i de totes les dificultats sorgides al principi, quina és la teua situació actual?

Pel que fa a Sabor Cubano, com a local, és un cicle tancat, després de quinze anys. Ara els meus objectius estan més centrats en el camp artístic, de l'espectacle i la música.

I la situació de Cuba, com la veus?

A partir del 92, quan els russos van marxar, Cuba es trobava en una situació de decadència. Llavors es va començar a invertir, sobretot amb capital català i espanyol, en complexos turístics i es va fomentar el turisme eròtic-sexual. Però el que conegui realment Cuba, sabrà que això no és res més que un mite per vendre places d'hotel. Pel tipus de clima, per la cultura i pel caràcter, els cubans són d'una determinada manera, però això s'ha d'entendre en el seu context i no se'n pot fer un ús partidista i interessat com se n'està fent. Jo no puc acceptar de cap manera que al poble de Cuba, a la gent normal i corrent del carrer, se'ls relacioni amb prostitució barata i se'ls tracti com a objectes per a benefici del turisme. Com a cubà, em dol i em molesta.

Coneixies Begur o el teu primer contacte ha sigut a partir de la Fira d'Indians?

No, ja coneixia el poble perquè vaig estar treballant set anys a Palamós i vaig col·laborar amb les Carpes de Begur.

Quan vaig sentir la vostra iniciativa de muntar una Fira d'Indians em va semblar fantàstica, *sabroso*, i ara estic encantat de col·laborar-hi. Trobo que recordar aquesta tradició històrica, aquest passat cubà i aquest llaços afectius entre Catalunya i Cuba és una cosa molt bonica i molt interessant. Per a mi, com a cubà, és com si estigués veient en una pel·lícula tota aquesta relació entre els dos pobles.

També és com un petit homenatge i reconeixement a tota aquella gent, com passa ara amb molts cubans, que van haver de marxar de del seu país per motius econòmics i van trobar a Cuba un país d'acollida i de prosperitat.

Què ens aportaran els teus espectacles a la Fira?

Doncs un mica de tot. Salsa de Reyes, una orquestra cubana molt vinculada al món indià, ens portarà gran qualitat musical i un repertori de música tradicional contemporània, amb son i salsa cubana. Eli y su trabuco servirà per portar la festa i l'animació a tots els carrers de Begur, com es pregona antigament en les celebracions. La gent que es passa el dia en una parada podrà veure'ls passar i contagiar-se de la festa i l'animació. Sexteto Son de la Rambla és un grup de músics catalans que fan son tradicional cubà, així connectem les dues cultures i el dos pobles.

Miquel Martín i Serra

La Sardana s'està morint poc a poc

El 28 de maig tingué lloc al nostre municipi la celebració de la Festa d'Homenatge als Vells. El programa que l'organització va presentar era per poder satisfer tothom, tant als homenatjats com la resta de beguencs.

Com a principi, l'Ofici Solemne va tenir el caràcter festiu que es mereixia, comptant amb l'acompanyament de la Coral l'Esparver, i sobretot per la gran assistència a la seva celebració. L'església estava plena de gom a gom.

Si analitzem el dinar, solament hem de tenir present la cara de satisfacció que, des de la sortida de l'església fins acabada l'estada al menjador de l'hotel, tots i cadascun dels assistents presentava. Els comentaris personals dels homenatjats ho avalaven molt positivament, posant com a fita el llistó a la part més alta. Voldria remarcar que en aquest acte una de les coses que sobresortia era el retrobament de moltes persones, algunes de les quals feien la seva primera assistència a la festa, i que la vida havia separat durant bastant anys. Jo mateix sóc testimoni d'aquest fet.

A les sis de la tarda, i com a cloenda, tingué lloc la celebració d'una Audició de Sardanes. La tarda era molt adient, amb un temps immillorable, i l'alegria de la festivitat feia que l'eufòria regnés

plenament. Confesso que feia molt de temps que no havia ballat una sardana, no pel fet de no voler-ho, sinó per raons de salut. Vaig animar-me pel sol fet que algú va convidar-me a ballar. Jo, sempre que tinc el plaer de poder escoltar una sardana, no puc resistir la temptació de comptar la tirada de compassos de què està composta. Aquest cas no era diferent, i per tant ja suposava que la responsabilitat de repartir la sardana queia sobre mi. Com que avui dia tot ha canviat, i això de les sardanes també, de les deu tirades de compassos que tenia abans la sardana, ara solament la cobla n'executa set, i si no es comença a ballar des de bon principi pots quedar-te amb molt poca cosa. Vaig poder comprovar que tothom enraonava sense parar atenció ni a la música ni al ball. Sigui com sigui, el cas és que a l'hora de repartir la sardana, el meu costum molt fet a l'antiga va seguir com si els costums actuals no existissin, i vaig passar el senyal tal com sempre ho havia fet, o sigui donant el senyal amb una petita estreta a la mà, tant a la dreta com a l'esquerra, perquè d'aquesta manera arribés el senyal del repartiment a tota la rotllana. La rotllana era relativament petita, i vaig quedar molt sorprès quan de l'altre costat es va sentir una queixa, ja que el senyal de repartiment amb prou feines havia arribat a la meitat de la rotllana.

Amb la sorprenent insatisfacció que produeix un cas com aquest, vaig reflexionar i analitzar tot el que podia haver passat. Doncs bé, després d'analitzar el que va passar i de donar-hi moltes voltes, la conclusió és la següent: la sardana s'està morint. Com és que la sardana ha agafat una malaltia quasi incurable? Jo assenyalaria uns quants punts, i de segur que algú podria ampliar aquesta llista des de diferents maneres de veure les coses:

1· De principi he de dir molt clarament que si la nostra memòria retorna a la dècada 1940-1950, en què les sardanes estaven prohibides, puc assegurar que podem estar convençuts que "cosa privada, és cosa desitjada". Això demostra que en les poques ocasions que es presentaven per poder ballar sardanes, s'aprofitaven amb un gran respecte i amb tot el seu contingut, gaudint de la música i el ball.

2· L'abundància de ballades i d'aplec provoca un empatxament que amb el temps s'ha tornat indigerible.

Recordo perfectament l'assistència als pocs aplecs de sardanes que en aquell temps se celebraven, com el de Calella de la Costa o el de Caldes de Malavella, els quals se celebraven sempre a l'aire lliure però dins d'un recinte tancat, a fi de poder cobrar l'entrada i contribuir a les despeses de l'aplec. Això era un estímul que portava a saber apreciar amb tot el seu valor el que és la sardana.

3· La falta de desig provoca una desatenció a la festa, que acaba que tothom parla i ningú no posa interès a la música ni al ball.

Com recordarà molta gent, en aquelles ballades de sardanes de la tarda de la festa de Sant Pere o de Santa Reparada l'alegria es dibuixava a la cara de tots els assistents a la plaça, però al mateix temps es mantenia un posat tan assenyat que demostrava la importància que cada persona donava a l'acte de la sardana. El respecte, el silenci i estar atent a la música eren indispensables als balladors per poder comptabilitzar el nombre de passos de cada tirada de la sardana. Però també per als que gaudien escoltant solament la música.

4· Les innovacions generalment sempre són efectives, sempre enriqueixen des de la base i sense desvirtuar els seus principis, amb excepció d'aquelles que per la seva qualitat porten canvis tan importants que fan que els principis desapareguin.

Tenim la possibilitat que la sardana hagi nascut dins el món rural, i no dins grans urbs. No obstant

això, els canvis més excèntrics han sorgit generalment d'aquests llocs dins les grans poblacions, que generalment han ensenyat a ballar sardanes i no han respectat els seus principis. Aquí he de remarcar que totes aquelles postures, moviments i passos nous que avui es poden contemplar són producte de gent que estima molt poc la sardana i que, sense por d'equivocar-nos, estan motivats per l'afany de protagonisme i són capaços de qualsevol cosa.

Els que hem viscut tot el que va representar "L'Alegria de Begur" dins el seu temps de vida, o sigui la gran dedicació que el Sr. Joan Martí i Morera va dedicar a la sardana en particular podem recordar les tardes i nits dels dies festius, amb la plaça plena de gent, de manera que les sardanes, a fi de poder tenir espai, havien de col·locar-se una dins l'altra. Avui dia l'espectacle és molt diferent, ja que el que veureu serà una, com a molt dues rotllanes de sardanes, i moltes vegades, sobretot a la primera sardana que la cobla comença, no hi ha cap persona ballant.

He pensat algunes vegades que si poguéssim reunir tota aquella colla de begurencs que tant estimaven la sardana, de segur que s'esgarrifarien al comprovar la manera de comportar-se de la gent d'avui dia. Solament faré menció d'algunes d'aquelles persones que en aquest moment passen per la meua memòria, i són: en Berto Codina (el carter), en Frederic Renart, en Pepet Bosch, en Berto Manera, en Francesc Deulofeu (Xicu Teta), en Lluís Gifre, en Darnius (Maiol), en Mero Dalmau, en Lluís Manera, en Cuadrado (que encara que vivia a Palamós era fill de Begur i estava molt vinculat en tot el que fa a les sardanes), en Josep Carreras, i molts altres més.

Sap molt de greu que una tradició tan catalana com aquesta de les sardanes, no pugui tenir una continuïtat a fi que no s'estigui morint de la manera que ho està fent. Tinc entès, segons les emissions de Catalunya Ràdio dels dissabtes i els diumenges al dematí, que a les escoles d'ensenyament la primària es procura impulsar el creixement i la pràctica de les sardanes. Suposo que això no és prou, i que a la falta d'interès que poden tenir els possibles nous balladors, hi queda sumada la gran falta d'interès que aquests veuen en els seus pares. En resum, la sardana s'està morint.

Ponç Feliu

Associació de Mares i Pares de l'Escola Dr. Arruga de Begur

L'Associació de mares i pares de l'escola Dr. Arruga de Begur, durant aquest any 2006, ha organitzat activitats i tallers molt atractius. El primer es va fer al gener a la cuina de l'escola i hi van assistir alumnes de diversos cursos. Durant uns dies la Georgina Regàs, del Museu de la confitura de Torrent, va ensenyar als nostres nens i nenes plats senzills en la preparació dels quals tots van participar molt activament.

El curset de cuina per a pares i mares es va fer al mes de febrer, un any més, a la Fonda Caner. En Narcís Caner va explicar infinitat de receptes i amb la seva ajuda, paciència i amabilitat ha aguantat que remenéssim per la seva cuina amb tota llibertat fins a aconseguir uns plats exquisits. També hem comptat amb la participació dels cuiners Sergi Climent (Can Climent i sa cuina) i la Georgina Regàs, els quals han compartit amb nosaltres els seus coneixements.

L'Associació també ha col·laborat activament en diversos actes de caire popular organitzats per l'Ajuntament, i ha contribuït així a donar vida al poble (la castanyada, la festa de l'arbre, Sant Jordi, Festa de l'escola, etc.).

També organitzem activitats extraescolars (teatre, pintura, ceràmica, escacs, mecanografia, dansa, malabars...), tallers, casalets de lleure, cursos d'informàtica per a adults i d'altres que afavoreixen una bona relació entre pares, mares, alumnes i mestres. Atenem, hi col·laborem i els canalitzem els interessos de les mares i pares d'alumnes.

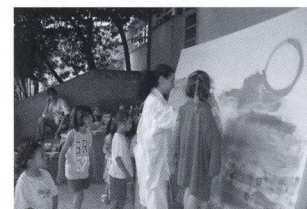
Els membres de la Junta continuarem treballant amb esforç i intentant fer les coses el millor que sabem i que podem. Som pares i mares que intentem treure temps, que avui dia quasi no tenim, per continuar endavant una tasca que varen començar, fa molts anys, altres pares amb ganes de fer coses per als seus fills i creiem que ara hauríem de fer-ho per als nostres.

Animeu-vos i fem que l'AMPA de l'escola Dr. Arruga continuï funcionant; només cal una mica de ganes i una mica de col·laboració per part de tots els socis i sòcies. Els beneficiats sempre seran els

nostres fills i filles.

Aprofitem l'avinentesa per desitjar-vos un bon curs 2006-2007 i esperem gaudir de la vostra presència a la propera Assemblea General de socis.

La Junta de l'AMPA

Teatre al Casino

El passat dia 4 de juny es van representar, al Casino Cultural, les obres de teatre "Sota el mar" i "La realitat imaginària" de l'activitat extraescolar que com cada any organitza l'AMPA de l'escola Dr. Arruga.

Tot el públic va poder gaudir de la feina que durant el curs va portar a terme l'Olga Cercós amb el nens i nenes de l'escola. Volem agrair, tant a l'Olga com a la resta de persones que van col·laborar (pares, mares, maquilladores, Ajuntament, etc), l'esforç que van fer per poder-ho realitzar i fer-nos passar una bona estona.

La Junta de l'AMPA

Associació de Teatre els Indianos

Què és el teatre?, per a nosaltres, l'Associació de Teatre Els Indianos de Begur, el teatre és diversió, il·lusió, una forma d'expressar-se i fer que els que en envolten es contagiïn amb aquest art. Podríem explicar els nostres inicis, quan vam decidir crear aquest grup l'any 1999 perquè els nens i nenes de l'AMPA continuessin amb el teatre. Podríem parlar de les 7 obres i adaptacions de teatre (algunes de creació pròpia) que hem representat cada any a les festes de Sant Pere. Podríem parlar de la nostra col·laboració amb la Fira d'Indians...

Però ara toca parlar del salt que ens toca fer, fruit de la maduresa i dels alts i baixos que, com a totes les bones famílies, hem hagut de patir en la nostra aventura.

Perquè, en definitiva, el grup de teatre Els Indianos de Begur és una família. Un grup on tots compartim les ganes de fer teatre al nostre poble: Begur.

L'Alèxia Frigola (24 anys), la Raquel Martínez (23), en Dani Martínez (17), l'Eloi Bonfill (17), l'Albert Pi (17), en David Martínez (16) i la Mariví García (15) som, avui dia, els encarregats d'acordar quina obra es representarà, donar vida als personatges, muntar l'escenografia, decidir l'*attrezzo*, ... i també son els encarregats que tothom, des del més petit al més gran, gaudeixin del dia de la representació de l'obra i la nostra col·laboració en la Fira d'Indians.

El nostre projecte per aquest any és representar una obra per la festa de Sant Pere, una obra que dirigirem nosaltres mateixos i on cadascú tindrà una tasca important en el grup, a banda de sortir a escena i representar el paper. Un repte que comptarà amb l'ajuda de l'Antoni Bonfill, que s'estrenarà en aquesta aventura.

Per això, un any més, l'Associació de Teatre els Indianos de Begur, conjuntament amb els seus socis, dóna la cara amb més força que mai i us convida que el teatre a Begur segueixi per molts anys!

Raquel Martínez

Associació de Teatre Els Indianos de Begur

Associació de Teatre els Indianos de Begur

Aula-Taller de Teatre per a Joves

Tots els noies i noies d'entre 12 i 15 anys que vulgueu divertir-vos fent teatre i, alhora, assolir una base sòlida en el món de la interpretació, podeu fer-ho de la mà d'Olga Cercós.

El curs es realitzarà de l'11 d'octubre al 22 d'abril, els dimecres de 15 a 16.30 al Casino Cultural.

El preu és de 12 euros mensuals per als qui tenen el carnet jove de Begur, i de 18 euros per als qui no el tenen.

Per a inscripcions o més informació podeu trucar al 972 62 43 05 (Rosa Vilà, de 5 a 8 de la tarda).

MUNTEM UNA OBRA DE TEATRE PER A LA FESTA MAJOR DE SANT PERE

ET VEUS AMB COR DE SORTIR A L'ESCENARI?

SI VOLS FER CALIU DE POBLE I RIURE TOTS JUNTS, NO DUBTIS A APUNTA-T'HI

TRUCA'NS AL 972 62 43 05
(ROSA VILÀ DE 5 A 8 DE LA TARDA)

ELS HORARIS I DIES D'ASSAIG ES DECIDIRAN ENTRE TOTS EN UNA REUNIÓ

Ah! I també necessitem gent que ens ajudi a fer l'escenografia, el vestuari, la publicitat, etc. Tots hi podeu col·laborar

I Concurs de fotografia de Begur "Josep Carreras"

Josep Carreras i Riera (1920-2002) fou el fotògraf de Begur per excel·lència, la memòria gràfica del nostre poble. En un moment en què les mancances i les restriccions polítiques no permetien gaire marge de llibertat, Josep Carreras va saber obrir-se camí i oferir-nos un retrat lúcid i costumista dels últims darrers 50 anys de la nostra història. Per tot això, Begur vol retre homenatge a un dels seus fills més il·lustres convocant un concurs de fotografia que porti el seu nom.

A continuació us oferim un extracte de les bases.

Destinatari:

Qualsevol persona major d'edat aficionada a la fotografia

Convoca:

Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Begur

Lliurament de les obres:

Centre Cultural Escoles Velles
Bonaventura Carreras, 11 17255 Begur (Girona)
Telèfon: 972 62 43 05

Oficina de Turisme

Avinguda Onze de Setembre, 6
17255 Begur (Girona)
Telèfon: 972 62 45 20

Bases:

1· Les fotografies poden ser analògiques o digitals, en color o en blanc i negre. No s'admeten diapositives, fotomuntatges ni fotografies trucades o retocades. La fotografia ha de ser inèdita i portar un títol en català. Les imatges han de fer 24x36 cm o 20x30 cm, anar emmarcades i a punt per ser exposades.

2· El tema de la fotografia ha de ser Begur i cada participant només pot presentar una sola obra.

3· Totes les fotografies s'hi ha d'adjuntar una butlleta amb títol de l'obra i el nom, l'adreça, i el telèfon del participant en un sobre tancat. Les fotografies que incompleixin aquests requisits no seran considerades pel jurat.

4· Les fotografies presentades s'exposaran al Centre Cultural Escoles Velles del 3 al 19 de novembre de 2006.

6· El veredict del jurat és inapel·lable i es reserva el dret de declarar algun premi desert

7· Les fotografies premiades engrandiran el patrimoni artístic de l'Ajuntament. La resta han de ser retirades pels seus propietaris en un termini màxim de 3 mesos o passaran a ser propietat de l'Ajuntament.

8· L'organització es reserva el dret d'esmenar qualsevol imprevist que pugui sorgir.

Termini:

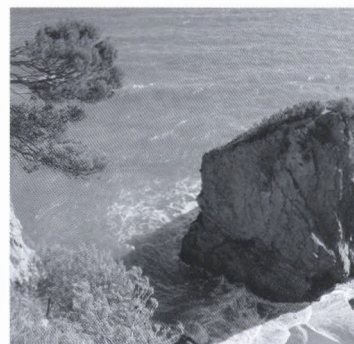
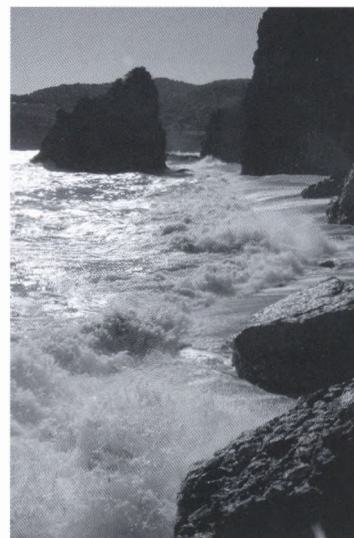
Les obres es poden presentar fins al 22 d'octubre de 2006

Lliurament de premis:

El lliurament de premis tindrà lloc el 3 de novembre de 2006, coincidint amb la inauguració de l'exposició.

Dotació:

· Primer premi: 300 euros
· Finalista: 150 euros

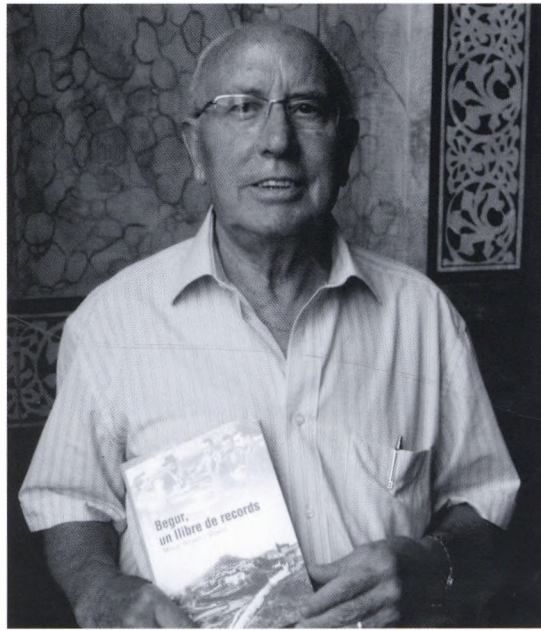

*Illa Roja
Fotos: Alfred Barrós*

Presentació del llibre de Marià Frigola

El passat 29 de juliol el begurenc Marià Frigola presentava *Begur, un llibre de records*, un recorregut per la història recent de Begur: El Centre Artístic Begurenc, comerços i famílies de l'època i masies i cases pairals. L'acte, que es va celebrar a l'antiga sala del Centre Artístic, l'actual notaria, va comptar amb la participació del mateix autor, l'arxiver municipal Lluís Costa i l'editor de l'obra, Quim Cubert, el discurs del qual reproduïm a continuació.

Marià Frigola, autor de
"Begur, un llibre de records"
Foto: Dito Carreras

Begur, un poble de records

La memòria és un terreny rellicós i que, a més, fa pendent. Pel pendís de la memòria hi llisquen amb professionalitat i aplom els historiadors i els arxivers, ells són els xerpes que ens guien per camins ocults fins als cims més alts de les veritats històriques i fins a les simes més perilloses dels documents irrefutables. Però sempre queden racons amagats, indrets inaccessibles, camins poc transitats, per on només hi gosen passar els que sempre han viscut la història a peu de carrer.

Escriure un llibre sobre Begur, des d'aquesta perspectiva, segur que no és gens fàcil i en Marià Frigola ha tingut la valentia d'escriure'n dos. L'any

passat va ser Sa Riera, un passeig en el temps i ara Begur, un llibre de records, un llibre que parla d'aquest poble i de la seva gent, un llibre que parla d'havaneres, de l'àvia Renarda, del peix blau, de les mamelles de Na Tana, del cul d'en David Niven, de qui va matar l'avi Pinc i de Puigs, Pins, Carreras i Maurins. Potser d'entrada pot semblar estrany, però no m'invento res, tot està escrit i ben escrit.

Fa poc vaig sentir el científic Jorge Wargensberg que parlava de la selecció natural i la selecció cultural. Deia que la naturalesa quan trobava un problema començava immediatament a buscar la solució, però la naturalesa és lenta –per naturalesa– i a vegades tarda mil·lennis, milers i milers de segles, a trobar la solució adequada.

En canvi la selecció cultural és completament al revés: la naturalesa humana, quan detecta una resposta, s'entesta invariablement a buscar la pregunta. La gent de Begur tot això ho saben bé, perquè un dia van trobar la pregunta i la seva resposta, el problema i la seva solució, d'una manera magistral, tot en el mateix paquet.

Van construir un pedrís llarg, incrustat en la paret del seu temple, per fer allò que els mallorquins en diuen "prendre per es cul", una pràctica que els aborígens dels Baix Empordà vénen fent des de molt abans que el rei conqueridor prengués peu sobre la sorra de l'illa de la calma. Els begurencs a força d'asseure's, sols o acompanyats, generació rera generació sobre aquest pedrís estret, han desenvolupat un cul característic, envejable i fantàstic.

Cap begurenc ni cap begurenca no han pogut tenir mai un cul que superés l'estret pedrís de la plaça de la vila, qualsevol cul d'aquestes característiques hauria estat rebutjat immediatament per la selecció natural. Excepció feta del cul de Na Tana, si és que realment feia joc amb les seves mamelles.

Però "Es pedrís llarg" és encara alguna cosa més, que simplement una balda perduda en l'evolució de la humanitat, és també com una mena de mur de les lamentacions a escala local. Aquí és on es plantegen els problemes fonamentals de la humanitat i on s'exposen els dubtes filosòfics que commouen la ciència.

«—No creu que aquesta tarda fa molta calor senyora Maria?»

«—Ai, senyor Josep, avui em fa mal l'ull de poll, em penso que demà plourà.»

«—Reno! Enriqueta, si això continua així no sé on anirem a parar...»

Potser en Marià Frigola, en un proper llibre ens podrà il·lustrar aquest tema, del qual ell n'és un espectador privilegiat. Però, si em permeten, tornem al cul de la qüestió.

Hi havia un filòsof francès, Michel de Montaigne, que una vegada va dir que «fins i tot en una cadira reial un s'hi asseu sobre el seu propi cul». Montaigne no coneixia Begur, però en Josep Pla sí que coneixia Montaigne i el coneixia perquè s'havia llegit les seves obres completes i el citava sovint i en francès.

En Pla quan no sabia com respondre a alguna paradoxa de la realitat quotidiana, deia —citant Montaigne— que «la vie c'est ondoyante», o sigui que la vida puja i baixa, com les onades de la mar, com les carns de les turistes posades a assecar sobre les roques de Sa Riera, com les mans de la senyora Maria quan explica l'evolució de les seves malalties o com els braços del capellà quan diu missa a l'altre costat d'es mur d'es pedrís. Si en Josep Pla hagués pogut fer seure el senyor de Montaigne sobre aquesta pedra màgica, segur que hagués acabat dient que sí, que efectivament, que la vida puja i baixa com les muntanyes de Begur.

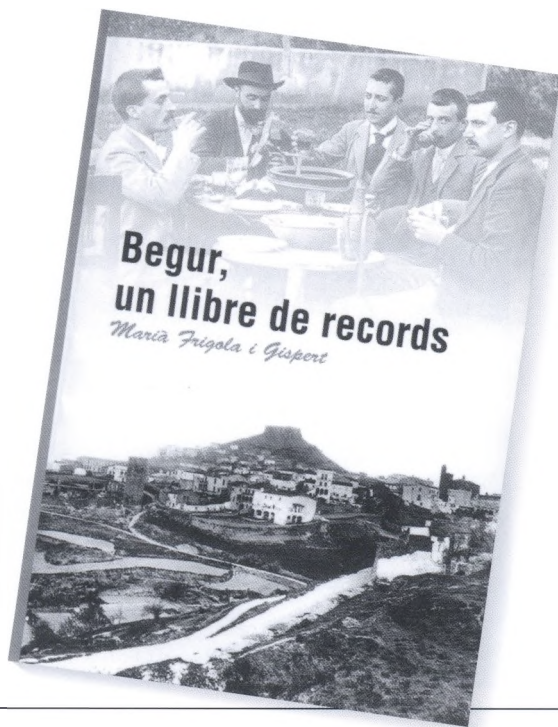
Begur, malgrat tot, és un poble constant, que resta, amagat sota l'ombra d'un castell vençut pel temps, per la història i pel turisme. Els seus carrers fan olor de flors, de fangola i de romani; fan olor de salabror marina i de les cases més velles hi surt una mena de lleugera ferum de resclosit, de sofregit i de diumenge permanent, de vacances pagades i de crema solar amb factor de protecció 40.

Els begurencs contemplen astorats la vida que passa de sobte, cada estiu, la vida que passa amagada sota unes faldilles prisades, o darrere d'un somriure foraster, o dins d'un cotxe perdut que busca aparcament. La vida a Begur és com un llarg estiu interminable.

Diuen que quan els begurencs somien, pels seus somnis s'hi passeja encara el fantasma d'una Elisabeth Taylor eternament jove i infinitament guapa. Tots els pobles amb castell han de suportar els seus fantasmes i els fantasmes a Begur es passegen amb faldilles blanques i a més tenen molta terra a l'Havana. En Marià Frigola, que no té terra a l'Havana, s'ha convertit en una mena de caçafantasmes local, que els condensa en les pàgines dels seus llibres.

En Marià Frigola és un begurenc amb ulls de murri, que sap el que altres ignoren, que la vida és un sospir que passa, entre estiu i estiu, i que tot passa i que res no resta, a menys que algú, com ell, es prengui la molèstia de deixar-ho escrit sobre les pàgines immaculades d'un llibre, d'un llibre que és com una mena de pedrís on reposen tots els culs i tots els records d'un poble florit, a la vora d'un mar inescotablement blau, que és també el mar de la memòria.

Quim Curbet
(Editor)

*Lola Ventós
Foto: Maties Carreras*

Na Lola Ventós fa cent anys

Dolors Ventós Surribas va néixer a la Selva de Mar el 4 d'agost de 1906. De ben menuda ja va venir cap a Begur, on es va casar als vint-i-cinc anys amb Joan Pi Carreras, i on encara viu avui. El consistori li va retre un homenatge amb motiu del seu centenari.

A LA NOSTRA LOLA

Estimada Lola,
FELIÇOS CENT ANYS!
Ets la nostra memòria
i el tarannà de la gent d'abans

De cos menuda,
però de cor molt gran;
tant, que no hi ha hagut pena
que no hi passéssiu per davant.

A tothom heu acollit,
servicial i amb paraula amable,
consolant l'afligit,
i fins i tot posant un mos a taula.

Heu passat per hospitals i cases
repartint afecte i bondat,
sense mida i a mans plenes,
i a tots ens heu fet sentir estimats.

Aquest amor i dedicació no hi ha forma de pagar-lo
encara que hi posem tots els nostres afany;
per tant, benvolguda Lola,
des del fons del nostre cor et diem:
FELIÇOS CENT ANYS!

M. Lluïsa Fàbrega Dalmau

*L'Ajuntament de Begur va
homenatjar Lola Ventós
Foto: Maties Carreras*

En record de Martí Geronès

En Martí Geronès Marquès ens va deixar el passat 8 de setembre, als 66 anys. Era fill de Begur, on tothom el coneixia i on va ser enterrat.

Des dels inicis del funcionament del remodelat edifici de les Escoles Velles, en Martí va treballar encarregant-se de la sala d'Exposicions Municipals. Moltes persones el recordarem, fins fa ben poc, quan li va arribar l'hora de la jubilació, atenent el públic a l'entrada de l'edifici.

Però la imatge d'en Martí va molt lligada també a la de la seva mare, la Isabel Marquès, una persona molt carismàtica, a qui el seu fill va acompanyar a l'asil de Palafrugell i que també ens va deixar ara fa poc més d'un any.

Des de les Escoles Velles, el nostre sentiment de record i condol pel que va ser un company de feina.

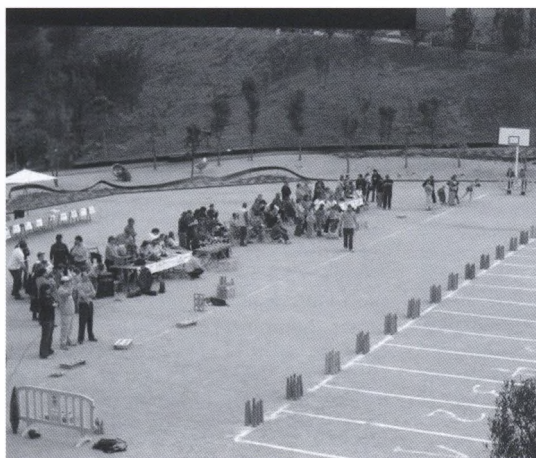
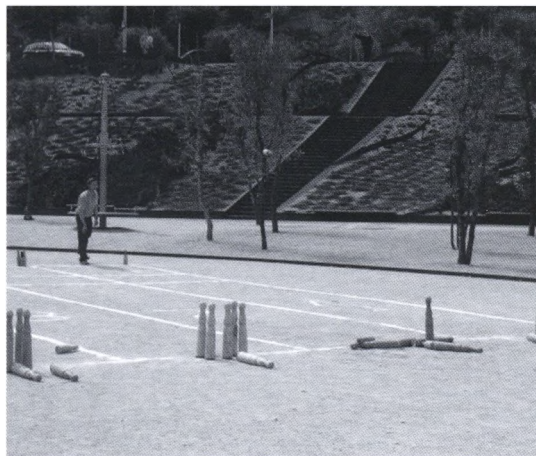
Bitlles Catalanes

El passat 16 de juliol va tenir lloc el VIII Campionat de Catalunya Individual de Bitlles Catalanes al parc de l'Arbreda de Begur.

El campionat va comptar amb la participació de 60 homes i 40 dones d'arreu de Catalunya.

La classificació final fou la següent:

- Dones: 1a M. Carmen Rodríguez – Mas Duran
 2a Ramona Solé – Sió d'Agramunt
 3a Margarita López – El Crit
- Homes: 1r Olegario Navarro – Delta de l'Ebre
 2n Lluís Tolosa – Vallverd d'Urgell
 3r Vicent Albiol – Lagalera-Acomont

Himne del C.F. Begur

Ja sortim tots al camp
amb l'orgull des nostre poble.

Defensant es meus colors
l'afició ens dóna força.

Cap amunt sempre amunt
no ens agraden ses derrotes.

Forts, valents i lluitadors
Cridem tots, visca el Begur!

Ràpids com sa tramuntana
guanyarem aquest partit,
demostrant amb força i ganes
sa trempera de l'equip.

Visca el Begur! Visca el Begur!
Es castell ens agermana.

I portem a dins es cor
l'afició que ens acompanya.

Animant es nostre equip
quan ja és damunt sa gespa.

Cridem fort, guanyarem!
Cridem fort, visca el Begur!

Ràpids com sa tramuntana
guanyarem aquest partit,
demostrant amb força i ganes
sa trempera de l'equip.

Visca el Begur! Visca el Begur!
Es castell ens agermana.

I portem a dins es cor
l'afició que ens acompanya.

El suport de l'afició
El suport de l'afició

Lletra: **Pere Molina**
Música: **Quique Tudela**

Pregó de la Festa Major de Sant Pere 2006

Es Pregó

Il.lustríssim Sr. Alcalde
Digníssimes autoritats
Begurenques i Begurencs, Amigues i Amics

Bona tarda a tothom i Felix Festa Major de Sant Pere.

M'agradaria començar aquest Pregó tot demanant excuses pel canvi brusc de programa, amb una modificació sobtada en la data. Tot això no és culpa ni de l'Estatut, ni culpa del Mundial, ni culpa de la visita del Papa Benet Setze a València. Ni tan sols és culpa de l'estat de dol permanent de mig país arran de les recents morts de dues Grans senyores de la Cançó Espanyola en majúscula, Rocío Durcal i Rocío Jurado. Per cert, em quedo amb la primera, perquè cantava ranxeres com "*Me gustas mucho*", "*Sombras*" o "*Échame a mi la culpa*" amb la força dels guitarrons i les trompetes al seu darrere. Després en faré esment, perquè sou davant d'un enamorat dels boleros, els tangos, les ranxeres i els mariachis. Que de tot hi ha, a la vinya del Senyor.

El canvi en la data del pregó ve motivat pel Periodisme, per la meua professió, que ens fa, als periodistes, del tot imprevisibles a cada moment; que ens fa semblar totalment anàrquics, despreocupats o directament uns caps calents. De vegades em pregunto com pot fabricar-se cada dia un periòdic, si des del principi fins al final tot el procés ha estat fet a base de presses, de canvis i a base de *mecagundenes* i altres renecs que, per educació, m'estimo més no esmentar en aquest escenari.

El Periodisme és una apassionant aventura, molt recomanable, i això és el més seriós que puc dir en aquesta calorosa tarda de juliol. Deia Chesterton que el Periodisme és la feina que s'encarrega de fer saber als lectors que Lord Jones ha mort, quan ningú sabia que Lord Jones era viu. I tota la meua aventura periodística, amb molt d'orgull puc dir que neix aquí, a Begur, a través dels primers butlletins a l'escola Doctor Arruga, a través de Ràdio Begur, amb les primeres tertúlies, debats, a les nits dels Noctàmbuls. Algú ho recorda? Tots els amics ja anaven de bars i començaven a lligar amb les primeres xavalines i estrangeres i jo allà tancat posant música de Duran Duran i Lito Vitale. Eren altres temps, però no tan llunyans. En fi, que després van venir els suplementes culturals, Catalunya Ràdio, diaris, emissores municipals i ara Cap de premsa, que consisteix en donar la volta a l'actualitat i fer-te-la teva.

Per cert, abans que ningú s'anticipi, jo assumeixo totes les culpes, que hi hagi i hi puguin haver del que passi durant el meu discurs. *I quod scripsi, scripsi*, que deia Pilats. El que està escrit, està escrit.

Els periodistes som gent bastant frustrada. No sé si exagero si dic que nou de cada deu periodistes som escriptors frustrats. Jo també. A mi m'agradaria pujar a aquest escenari amb una novel·la publicada sota el braç. El temps ho dirà. És probable que passi tots els dies de la meua vida alimentant grans frustracions. Cadascú tenim les nostres. Les meves les tinc molt assumides i no em fa vergonya expressar-les en públic: tinc 32 anys, camí dels 33 i encara no sé xiular. Sabeu xiular vosaltres? A veure, feu-ho!!! És la primera vegada a la vida que xiulen al pregoner a Begur!!! Encara no em sé tirar de cap a l'aigua. Encara no sé distingir els "fora de joc" en els partits de futbol. No he sabut mai jugar a la Butifarra i amb feines al Set i mig. Però jugant al Trivial o al Bingo ben poca gent em guanya.

Els periodistes som gent rara. O si més no, gent especial. Sempre enmig dels *fregats*, dels problemes, dels merders, sempre amb gent nova i gent diferent. Al final del dia, com recorda una altra periodista, en aquest cas una clàssica, la Maruja Torres, de vegades ens pot passar allò que ella va resumir amb la seva frase "a mida que conec més gent, més bé em cauen els Corleone". Per cert, una Maruja Torres de la qual em vaig enamorar fa un temps, i fins i tot li vaig portar flors. Ella ho sap i alguna vegada ho ha escrit. Bé, sap que algú li va portar flors...

Tornant al tema dels canvis, davant dels canvis sobtats, hauríem de pensar en la frase d'una altra gran intel·lectual d'aquest país, que és Sara Montiel. Ella, davant d'un imprevist, sol agitar-se, desfegar-se, abraonar-se, i deixa anar la seva gran frase "Esto se avisa... y una se arregla". És clar que sí. Arreglats de dissabte, com hem pogut, estem tots plegats aquí, cosa que és un veritable goig.

Realment és un orgull per a mi i per a la meua família que en els dies de celebració del meu Sant, que en plena Festa Major, haguessin pensat en mi per un acte tan solemne. Potser no sóc el més indicat. Ja aviso ara que jo tinc cultura de bar i llibre rebregat, de *carajillo*, de taula de fòrmica, de patates braves i calamars al diumenge, Ducados i copa de Magno. M'apassionen els llibres, però encara m'agrada més escoltar la gent, sobretot la gent gran. Aquí davant, a es Pedris llarg, alguns ho heu vist, he passat moltes estones escoltant la nostra gent gran, explicant de tot. Són gent sencera i sincera, gent lúcida,

gent enèrgica, gent amb empena. Jo realment m'estimo molt la gent gran, sempre hi he tingut molta tirada, i sempre m'hi he entès bé.

La gent de Begur creiem en bruixes que es desfan al sol, que maleeixen pares ofuscats. Som gent d'històries curtes, sense cap sentit, que ho consumeixen tot dins del teu cap. Us sona? Tots els bacanards heu reconegut una lletra dels Glaucs, el grup de música rock més pur i brillant, que ha tingut el rock en català en aquest país de tripartits i tripijocs, un grup de Begur que sempre, absolutament sempre, mentre va existir, va portar el nom *d'es nostro poble per montera* en les places de toros on van lidiar. Com que la vida ens envia senyals, potser en el futur els veiem novament a la trinxera. I si no tenim aquesta sort, almenys ens queden els seus discos compactes.

La història pot suggerir que els begurencs som una mica tancats, que mantenim males relacions amb els pobles veïns, que ens ho fem tot entre nosaltres. Una cosa és clara, som els que més ens estimem el poble i ho diem arreu on anem, amb convicció. I parlant de ser tancats, els begurencs NO som gent estranya. Som ben normals. De fet, tots els meus amics més rars no són de Begur. Els begurencs són, potser, els més sensats, decents, tímids i *recatats* de la meua colla. Els que no són de Begur sí que són bèsties. Per exemple, tinc un amic que confon quilos de gambes amb tones de gambes. D'altres col·legues, no begurencs, han fundat una secta que dominarà el món. Entre tots aquests amics *frikis* tinc un amic perdut en la immensitat de la plana de Vic, que és estrany perquè odia la música de la gralla i dels grallers. No pot amb la gralla, què hi farem! Ell diu que les gralles podrien estar fetes de pòrtland, que tindrien el mateix so, segons ell desagradable, que tenen. I que la millor gralla és aquella que està amb els forats tapats amb silicona o ciment.

Però és que un altre amic, que tampoc és de Begur, que toca el violí i de vegades es posa diadema, no suporta les havaneres. Però què té de dolent les estrofes de la *Rosina*, *Sabió de Jamaica*, *Allá en la Habana*, o *Zagal*? Amb els dos amics me les he tingut, a través de textos per internet, o en articles de premsa. I és que a mi m'agrada tant l'havanera, com la música de gralla o els fados portuguesos. Per això, com que avui jo sóc el protagonista i no ells, els vull dedicar una peça, que és una havanera, però tocada amb gralla. És aquest fragment que ara sentirem de dos experts grallers.

(En aquest moment els dos grallers toquen La Gavina, amb la gralla)

Com heu pogut sentir, és l'havanera *La Gavina*. "Oh Gavina voladora, que voleies vora el mar..." Una peça que Marina Rossell va popularitzar però que surt del cor de Begur, de la inspiració del mestre Frederic Sirés, un begurenc exemplar. Un dels grans músics que hem tingut a casa nostra l'hem de reivindicar, com a tants d'altres al llarg de la història. Hem de valorar moltes coses més. Ara sortim arreu dels mitjans de comunicació amb la Fira dels Indians, que és una gran festa molt nostra i molt maca, amb molta projecció. És realment envejable les ganes que hi posa tothom per impulsar-la. I més coses nostres. Ara que està tant de moda viatjar des de l'aeroport de Girona cap a Londres, Roma o París, segur que ho sabeu: el nostre Ajuntament, l'any 1962, va donar 500.000 pessetes de l'època per la construcció d'aquell aeroport. Era una manera de fomentar el turisme. Per tant, quan aneu a volar amb Ryanair, almenys que ens convidin a un cafè, perquè som de Begur i hi tenim crèdit: hi vàrem fer una inversió. O que es marqui el trosset de vestíbul que correspongui a Begur, i allà farem cua ben posats, sentint-nos com a casa, d'esquenes a es castell.

Aquí a Begur, si d'una cosa hem d'estar orgullosos, és del fet de ser el poble amb més motius i sobrenoms de Catalunya. Em sembla que no hi ha ningú que no en tingui. El meu pare no es diu Pere Carreras sinó que és en Perete. Jo no sóc en Pere Carreras, sóc en Pere Quart. En Carles no és en Carles, és en Sardi. L'altre Carles no és en Carles, és en Pinxu. I tants, i tants, i tants, com Pitus, Piki, Mau, Pepito, Pedrito, Vadi, Sonso, Tete, Tija, Xiri, Nando, Tito, Piter, sense deixar-me tota la corrua de sobrenoms dels pescadors, dels botiguers, dels il.lustres... són tants! Perdoneu que no els digui tots.

Els de Sant Feliu de Guíxols, amb qui compartim figures genials com Lluís Esteva, sembla que ens volen prendre quelcom nostre, o almenys que ens plau dir que és nostre, sigui o no veritat. Diuen els ganxons que Ferran Agulló va batejar la Costa Brava des del promontori de Sant Elm, a Sant Feliu. Quan en realitat, tots els aquí presents pensem, o ens agrada pensar, que Ferran Agulló, periodista de la *Veu de Catalunya*, va batejar la Costa Brava després d'un àpat pantagruètic a Aiguablava, segons diuen, davant de testimonis. Ho explica, entre d'altres, un il.lustre veí, un veí de Llofriu que desperta passions i també alimenta recels. Estic parlant de Josep Pla. Un Josep Pla que els begurencs ens mirem amb barreja d'admiració i alhora temença. De tots és sabut que té una obra monumental, literàriament extraordinària, però no sempre és vist amb estima. Que cadascú en tregui la seva conclusió perquè segons sembla, la història no explicada de Pla i Begur sempre

quedarà en això: en no explicada. Josep Pla va definir Begur com la vila alta i blanca; vés a saber què en diria avui, amb aquell adjectiu genial que sempre tenia a punt.

Per a molta gent, els estius de Begur fan olor a sal, a barreja de quintos i llimonades i tardes de cafè amb gel. Són com un videoclip dels Police, de debò, una bombolla de *regatta de blanc*, amb un punt *pijo* entès com a modernor agradable, de colors crus, a *la gauche divine*, sostinguts en el temps. Són estius de canyes al Farolillo, de Calippos, de Fanta de taronja al Tothora, de Winston al Croack, el Cellar o al Cal.los, per dir-ne uns quants. Són estius de Sa Riera fins les quatre, de sopar una pizza i tal dia farà un any. O de perdre's enmig de *mercadillos* artesans. Amb estil, amb *glamour*.

És molt freqüent que els pregoners recordin, en els seus discursos, fragments de la història que ja no s'esdevindrà mai més. Algú pot pensar que atesa la meua joventut, tot queda reduït a unes poques línies i a quatre imatges que passen al ritme frenètic del zàpping. Però no. Poc o molt, tots tenim un passat, i el col·lectiu de Begur que jo modestament represento avui, *els trentons*, crec que sabem recordar. La meua generació, a Begur, hi va haver boom demogràfic, i recordo que érem més nens que nenes. Diuen que anys més tard es va corregir. Tots els de la meua edat, que ja no demanem *carajillos* quan sortim sinó que "millor posa'm una *menta-poleo*", hem viscut grans moments d'un Begur que ja no tornarà. O serà diferent. Hem estat traginant llenya tota la tarda per un duro a ca la Tatò. Hem anat a ca la Gracieta a comprar el *Mortadelo*. Hem fet cabanyes a Son Pujol, i hem estat els últims que hem cridat "Visca Jesús!" cada tarda de dilluns a divendres. Hem fet bandes (en dèiem patrulles), hem tingut líders, ens hem sentit protagonistes d'una versió begurena del *Verano Azul* i donàvem mil voltes als de la tele, que en definitiva eren uns *pacotilles* de ciutat carregats de manies. Hem agafat molsa pel pessebre del Casino. Hem viscut l'època gloriosa de l'Arkonada. Hem tirat *canyardus* al pati de les Escoles Velles, hem vist com els anys passen per tothom, com sempre de petits ens recordava en Jaume Canet en els problemes de matemàtiques. Ja de grans, hem fet futbolins amb en Rafa, ens hem enamorat al Lover's, hem anat a dormir tard després d'una nit a Can Marc... Hem tingut moments delicats, hem patit alguna baixa encara molt sentida. El camí fa pujada i anem a peu, diria Serrat.

D'aquí a poc serà el meu trenta-tresè aniversari, conscient que la vida s'hi ha de posar sal i pebre, i s'ha d'anar d'innocent i de Borja, com un *arrabalero* tronat, que avui vol i demà dol. Tangos,

Rancheres i Mariachis és el llegat que em deixen els meus avantpassats. Jo sóc besnét d'un Pere Carreras Servià poeta, enamorat de la literatura, del teatre, que deixa una obra excel·lent, digna i publicable. El meu avi, també al cel sigui, em va fer sentir amor per l'havanera, especialment pel mar, per la Maria Dolores Pradera i la música dels boleros... perquè la vida és un bolero, una passió sostinguda, una tensió fins al final, que de vegades transformem en una caricatura o una rumba.

Acabo. Jo voldria un Begur unit, un Begur plural, ric, ple de matisos i colors, de gustos i textures, d'andalusos i sardanes, de mar i muntanya, de parlar salat i parlar *mohamed*. Un Begur que es troba en bars, en barres llargues, que fuma per oblidar i oblida per oblidar, de peix de roca i espàrrecs o bolets si hi ha sort.

No sé si us ha agradat el que us he dit, però m'ha sortit de dins del cor. Volia només, per acabar, fer un pensament en veu alta cap a l'amor desmesurat que sentim els begurencs per aquest Vell castell obert a l'infinit, en parales de Narcisca Oliver. He volgut que pensem i defensem el nostre poble com allò que és, com allò que ens fa ser, com allò que ens ensenya.

Quan l'he redactat he pensat en tots els que hi sou i molt especialment en tots els que ja no hi són, alguns absents des de fa poc i autèntics referents. He volgut que aquestes ratlles diguessin amb convicció que, de tot el què podrà ser a la vida, si una cosa m'omple d'orgull és poder dir: **Sí senyor, jo sóc de Begur!**

Passeu molt bona Festa Major, i que Sant Pere i Santa Reparada, ens agafin confessats.

Pere Carreras

El pregoner, Pere Carreras amb l'alcalde Carles Arnau. Foto: Carreras

Els homes som "humans"?

En el *Magazine de La Vanguardia* del dia 5 d'agost de 2005, hi surt un article de Angeles Caso amb el títol de *"Las fiestas de la tortura"*, del qual no puc resistir la temptació de parlar.

Comença dient que a ella li agraden les festes populars i que *"la gente tenga la oportunidad de reunirse para celebrar cosas"* però tot seguit puntualitza que *"cuando en el asunto de lo festivo y lo popular empiezan a entrar las mil y una manera de maltrato a los animales que ponemos en práctica en buena parte de este país, la cosa ya adquiere para mi otro cariz muy distinto, el de lo incomprendible, lo repulsivo y lo vergonzante. ¿Qué extraño mecanismo mental, qué raras secreciones químicas y conexiones interneuronales justifican el placer obtenido a costa del dolor de un ser vivo, aunque no pertenezca a nuestra propia especie? Cabras, burros, gallos, carneros, patos, cerdos y, como no, las insustituibles vaquillas, novillos o toros harán este verano, como de costumbre, las delicias de montones de personas que disfrutarán viendo a todos estos pobres seres sufrir, reventar, ahogarse, quemarse, caerse, partirse los miembros, pasar miedo, luchar desesperadamente por sobrevivir y, a menudo, agonizar y morir entre torturas que provocarán aplausos y vítores y risotadas y alabanzas sin fin a los héroes de la carnicería... Eso sin contar las corridas, esa monstruosidad tan nuestra, tan racial, tan ancestral, tan cultural y tan espantosa, que costará la vida entre innecesarios sufrimientos y alegres olés a unas cuantas decenas de miles de toros en nombre de no sé qué obscenos ritos de vida y muerte que provienen de tiempos en los que también a la gente se la torturaba y se la mataba en medio de ovaciones y plegarias de gracias al Señor"*.

Només hi afegiria que tinc la impressió que bona part del públic de les "corridas" encara disfruten més quan hi ha la "cogida" del torero... Jo considero més valent i més home el pilot de Fórmula 1 que es juga la vida a 350 Km/hora i els pilots de curses de motos, que no pas el torero.

També vull dir que és incomprendible l'abandonament dels gossos. Aquests animals que ens han donat llur amistat i fidelitat i que mai no ens abandonarien a nosaltres. És ben cert que la persona que es fa càrrec d'un gos que ha anat a buscar a la gossera, obté compensacions que no s'hauria imaginat. Tot consisteix a comprendre que els animals són els nostres companys en aquest món.

Joaquim Valentí i Fiol

Alarma, alarma, fills del poble!

Amb aquesta traducció de la primera estrofa de "La Marsellesa", que es va popularitzar en temps de la segona república, comencem el diàleg d'avui entre el nostre Xicu i el barceloní Jordi.

-Què, encara no us heu cag... de por aquí a Begur, amb aquests robatoris que es fan avui dia?- va preguntar en Jordi, amb ganes de provocar en Xicu.

-Sí, no ens fan cap mena de gràcia. Ja n'hi ha hagut alguns i estem prou esverats.

-I doncs, no heu pensat res per defensar-vos?

-Prou, però tot passa per esperar que arribin els Mossos de la Bisbal.

-Però, que no veieu que trigaran massa temps i els lladres ja hauran fet la seva feina? -digué en Jordi.

-Sí, però què vols fer-hi si a Begur no hi ha mossos?

-Però hi ha policia municipal.

-No em penso pas que hi puguin fer gaire res.

-Doncs mira, -digué en Jordi-, ara t'explicaré la meva idea. Jo posaria una sirena al campanar de l'església. No pas una sirena d'aquelles amb cua i que es troben amb el pastor al mig del pla. Vull dir una sirena com les que es fan servir a les fàbriques per dir que és l'hora d'entrar o de sortir. O les que es feien servir per alertar la població que s'acostaven els avions bombarders italians procedents de ses Illes en temps d'aquella guerra civil.

-I què hi faria a dalt del campanar esperant que algú la posés en marxa?

-Ara ve el que és més bo de la meva idea: la sirena la posaria en marxa el

mateix begurenc que estigués patint el robatori o que s'adonés que s'estava robant a la casa del costat.

-Sí, home, pujaria al campanar, de dia o de nit per engegar la sirena! -digué en Xicu.

-No, home, no. La sirena s'engegaria amb una trucada de telèfon mòbil. D'aquesta manera els lladres quedarien fotuts encara que haguessin tallat la línia telefònica.

-Ostres, Jordi, em sembla una molt bona idea. Tot el poble sabria que s'estava robant i, si fos de nit, es despertaria.

Els lladres se sentirien descoberts i fugirien.

-I la sirena se sentiria fins i tot a les urbanitzacions allunyades.

-Sí, noi, et poso una medalla.

Grèvol

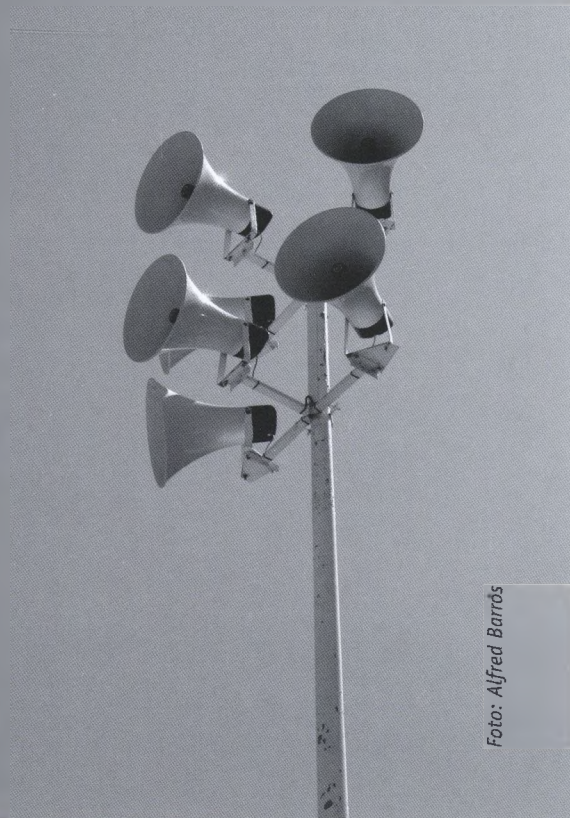

Foto: Alfred Barrós

Temporada d'estiu a la Sala d'Exposicions

L'artista japonès Yoshiyasu Zenitani va exposar a les Escoles Velles del 30 de juny al 16 de juliol. La seva obra, exposada a diversos països, expressa malenconia a través de la soledat i la introversió del paisatge, tot deixant que l'espai atrapi la llum. Quadres d'un orientalisme estètic amb una forta intensitat cromàtica que transmeten pau i bellesa.

Dolors Rusiñol Masramon ens va presentar les seves pintures sota el títol de Blue Travel. Del 18 al 30 de juliol vam poder compartir amb l'artista un viatge poètic: un recorregut per paisatges, ciutats i arquitectures on el color, la llum, les transparències i les textures en permetien atrapar els escenaris. Un blau com el del Mediterrani, com el de les cales de Begur.

L'artista begurenc Emili Tarrés ens va mostrar les seves creacions de l'1 al 15 d'agost. Una obra que sorprèn per la seva varietat, per la diversitat de materials i per l'atreviment d'algunes propostes. Obres plenes de suggeriments, de provocacions, que conviden l'espectador a mirar-se el món amb uns altres ulls. Composicions que gairebé surten del seu espai per embolcallar-nos i sacsejar les nostres emocions.

Pedro Gómez Ballesta, guanyador del Concurs d'Arts Plàstiques 2005, va delectar-nos amb els seus quadres, exposats a les Escoles Velles del 18 al 30 d'agost. Creacions que mostren la maduresa d'un artista que ha progressat fins a aconseguir un gran domini de la llum i el color. Teles evocadores i vives, de gran expressivitat i capaços de transportar-nos a un altre espai.

L'artista begurenc Emili Tarrés
Foto: Maties Carreras

XXI Concurs d'Arts Plàstiques de Begur

El passat 11 de setembre es van lliurar els premis del XXI Concurs d'Arts Plàstiques de Begur. En l'edició d'enguany s'han presentat 57 obres, 10 de les quals eren de Begur, amb varietats d'estils i tendències.

El primer premi va correspondre a l'artista de Girona Maite Solà i Montserrat, per l'obra *Empremtes*, una escultura en ceràmica i ferro.

El segon premi va ser per a Antonio Almagro Puy, de Selgua, per un oli titulat *Amanecer después de la lluvia*.

Boig per tu, d'Eduard Soriano Huet de Barcelona, va obtenir el tercer premi.

El premi al millor artista de Begur va ser per a Isabel Colmarena de Sobregrau Gal per l'obra *Curiosidad*.

El jurat del present any estava format per l'artesana Dolors Bosch, el crític d'art Ricard Planas, el pintor Jordi Gispert, el pintor Robert Manera i el pintor i impressor Bep Marquès.

Maite Solà i Montserrat,
guanyadora del Concurs d'Arts
Plàstiques
Fotos: Dito Carreras